

Chiếc phao hạnh phúc

» Tác giả: **Tiểu Thu**

Kỳ nghỉ Tết này Út Tân náo nức về quê ghê lắm. Chẳng là cách đây hai tháng có má con thím năm Lành lên Sài Gòn sắm đồ để cưới vợ cho thằng con lớn. Thím với đứa con gái tới ở đậu nhà chị Hai của Tân tại chợ Thị Nghè. Vợ chồng cô Hai Nguyệt có tiệm bán gạo, nước mắm, đồ sành khá lớn. Cậu cũng ở đây, hàng ngày đạp xe đi học trường Pétrus Ký trong Chợ Lớn. Tân năm nay mười chín, học đệ tứ . Mỗi năm chỉ về Sa Đéc nhân dịp Tết và nghỉ hè. Cậu cao lớn đẹp trai, tánh tình vui vẻ, được nhiều người quý mến. Gia đình Út Tân ở tại Sa Đéc, nhưng chú thím Hai Lành lại ở chợ Cai Châu. Đây là một cái chợ làng nhưng khá lớn, cách Sa Đéc độ mười lăm cây số.

Buổi chiều đi học về, tắm rửa xong ra ăn cơm, Út Tân lễ phép chào thím Năm, nhưng người con gái xinh như tranh vẽ ngồi cạnh thím thì cậu Út chỉ ngờ ngợ. Còn đang ngập ngừng thì cô nàng nhoén miệng cười:

- Anh Út hông nhận ra em hả? Liên Nhụy nè!

Út Tân ồ lên một tiếng đầy kinh ngạc:

- Liên Nhụy? Thiệt hông ngờ!

Cô gái cười cười, hỏi lại, giọng ranh mãnh:

- Hông ngờ em bây giờ xấu xí như vậy hả?

- Ý đâu có. Tại... đẹp quá nên nhìn hông ra! Út Tân lật đật đánh chánh liềm. Liên Nhụy mấy năm trước đây ồm nhom ồm nhách, mặt mày đầy mụn chớ đâu có...như vậy!

Liên Nhụy nhìn cặp mắt lộ đầy vẻ ngưỡng mộ của Út Tân bỗng cảm thấy thẹn thùng, miệng cười chum chim, cặp má hây hây. Hai người đàn bà thấy vậy cũng bật cười. Cô hai Nguyệt cầm đĩa mời mọi người dùng cơm. Trong bữa ăn, thím Hai Lành đem tin tức bà con dưới quê kể cho vợ chồng cô Hai nghe.

Tin sốt dẻo nhưt là cách đây chừng hai tháng, có một thầy giáo dạy bên Long Xuyên, nhờ bà con mai mối, đã cùng bà mẹ qua miệt Mương Điều coi mắt cô con gái của ông bà Hương Sur Nhiêu. Mẹ con thầy qua bắc Mỹ Luông rồi đón xe đò xuống nhà gái. Ông bà Sur Nhiêu có năm cô con gái. Nữ công, gia chánh giỏi hết chỗ chê. Ruộng của ông bà cũng có thể kê vào loại cò bay thẳng cánh, chó chạy ngay đuôi. Hai cô con gái lớn đã lập gia đình. Một về Vĩnh Long, một về Long Xuyên. Chính ông bà xuôi bên Long Xuyên đã làm mai thầy giáo Sinh cho cô con gái thứ ba của ông bà. Nghe ông bà xuôi ca tụng về tài đức của chàng rể tương lai, bên nhà gái rất đẹp dạ, họ sửa soạn một bữa tiệc rất thịnh soạn để đãi mẹ con thầy giáo Sinh. Hai người qua bắc tới chợ Mỹ Luông rồi từ đó đón xe đi xuống nhà ông bà Sur Nhiêu.

Xe đò tuy chạy tuyến đường Chợ Mới - Sađéc, nhưng qua mỗi chợ nằm dọc theo hương lộ là họ đều ngừng lại để đón khách.

Xe tới chợ Cai Châu. Trong lòng ông giáo trẻ hơi hồi hộp, bởi đây là lần đầu tiên chàng đi coi vợ! Chỉ còn độ hai cây số nữa là tới nhà ông bà Sur Nhiêu. Không biết chút nữa cậu sẽ “đổi phỏ” làm sao với “họ” đây? Vừa suy nghĩ Sinh vừa đưa mắt nhìn băng quơ ra ngoài cửa sổ. Xe đậu sát lề đường, thụt vô phía trong độ năm thước là một dãy phố. Xe đò ngừng ngay cửa một dépôt thuốc tây. Bỗng ánh mắt Sinh đậu trên khuôn mặt của một cô gái trẻ đứng phía sau quầy, đang tiếp hai ba người khách vô mua thuốc. Chàng phải chớp chớp mắt hai ba lần để nhìn cho kỹ! Trời ơi thế gian này có người đẹp như vậy sao? Trên khuôn mặt trái xoan trắng như tuyết đọng là một cặp mắt đen nhánh, to chưa từng thấy. Chiếc mũi nhỏ nhắn, thẳng tắp trên cặp môi đỏ như san hô, mỗi lần cười với khách là lộ ra hàm răng đều như hột bắp. Mái tóc đen mun cắt ngắn, cúp vô ôm cái cổ thiên nga trắng ngần. Cặp mắt Sinh như bị nam châm hút, không rời khỏi cô gái được nữa. Chàng nghĩ Tây Thi, Bao Tự ngày xưa cũng chỉ có thể đẹp cỡ cô này là cùng. Thiệt là một nhan sắc trầm ngư lạc nhạn. Sinh đưa tay khều bà mẹ, rồi ra dấu nhìn vô tiệm thuốc. Bà già thấy cô gái cũng phải kêu lên:

- Chèn ơi, con nhỏ ngộ quá hén!

Sinh không nói gì, đột ngột đứng lên đi xuống xe, vô thẳng tiệm thuốc. Cô gái thấy khách lạ thì nở một nụ cười tươi, nhẹ nhàng hỏi khách muốn mua gì? Chàng trai bối rối. Chết cha mua cái gì bây giờ? Chàng đâu có định mua cái gì! Không lẽ nói tui chỉ muốn...cô?! Chắc là ăn bạt tai! Hơn nữa nụ cười của nàng đã khiến tâm trí chàng...đông đá rồi, nên chỉ còn biết ú ớ. Thôi may thoáng thấy phía sau lưng nàng là một hàng nào dầu cù là, nhị thiên đường, khuynh diệp...nên mừng quá nói đại:

- Cô làm ơn bán cho tui chai dầu gió. Má tui đi xe hơi chóng mặt.

Vừa nói chàng vừa chỉ tay ra phía chiếc xe đồ, nơi mà bà mẹ đang trợn mắt ngó vô, tự hỏi thằng con yêu dấu đang “âm mưu” gì đây? Thấy một bà già đang dòm chằm bằm vô tiệm, cô gái hơi cúi đầu chào, rồi xây lưng lại mở tủ kiếng lấy chai dầu Nhị thiên đường đưa cho Sinh. Trả tiền rồi mà cậu còn dửng dăng muốn đi, cũng chưa biết nói gì nữa thì có tiếng xe rồ máy, tiếng lơ xe kêu hành khách om sòm. Sinh vội vã chào cô gái. Lên xe cậu đưa chai dầu gió cho mẹ, nhưng bà ta vén vạt áo dài the bông ép màu cổ vịt, móc từ cái áo túi ra một chai dầu giống y chang rồi nói:

- Cái thằng khéo xài lớn. Tao có đây còn mua chi nữa hông biết?

Sinh nghe nói vậy bèn nhét lọ chai dầu mới mua vô túi quần. Để làm kỷ niệm. Xe chạy rồi mà chàng còn cố ngoáy lại dòm cái tiệm thuốc!

Gia đình ông Hương Sur đón tiếp mẹ con thầy giáo Sinh thật nồng nhiệt, ân cần. Cô tư Kim Hoàng thấy Xinh đẹp trai, ăn nói hòa nhã thì chịu quá sức. Nhưng bây giờ tâm trí của chàng hãy còn lảng vảng ở ngoài chợ Cai Châu! Không biết cô Kim Hoàng này khéo léo tới bậc nào, nhưng nhan sắc thì thua cái cô chưa- biết -tên kia một trời một vực. Sinh ăn uống, nói chuyện như một cái máy, đầu óc để đâu đâu. Đến nổi hai ba lần bà mẹ phải khéo léo nhắc nhở khi chàng...quên trả lời những câu hỏi của ông bà Hương Sur.

Xế xế hai mẹ con mới từ giã ra về. Lần này hai người đi xe lô tới chợ Cai Châu để đón xe đồ về Mỹ Luông. Trong khi chờ đợi, Sinh đưa mẹ vô ngồi ở quán ăn xế xế tiệm thuốc tây. Nhưng bây giờ cô gái hồi sáng không còn đứng phía sau quầy, mà là một người đàn ông trung niên. Sinh uống ly xá xị mà cặp mắt cứ hướng qua phía tiệm thuốc, hy vọng người ngọc sẽ xuất hiện lần nữa trước khi xe đồ tới. Nhưng cuối cùng chàng đành ôm mối thất vọng về Long Xuyên!

Trên đường, bà mẹ hỏi gì cậu con trai cũng chỉ ậm ừ. Bây giờ ai biểu cậu tả lại hình dáng của cô Kim Hoàng chắc cậu cũng đành chịu thua. Cái khuôn mặt tuyệt mỹ của người-con-gái-không-tên kia đã chiếm hết tim óc của cậu rồi. Cô Kim Hoàng chỉ còn là một hình bóng nhạt nhòa trong ký ức!

Cả tuần lễ thấy con trai không chịu đá động gì tới con gái ông bà Sur Nhiều, mẹ Sinh hỏi chàng thấy cô ra sao, có vừa ý không để bà còn trả lời cho ông bà mai, thì Sinh lật đật nói với mẹ cứ từ từ, đừng trả lời vội.

Sau bao đêm trằn trọc suy tư, đắn đo, nhưng nhớ...Sáng thứ bảy tuần sau, Sinh nói với mẹ là chàng đi chơi với mấy người bạn bên Mỹ Luông. Sinh âm thầm quay ngược lại con đường chàng đã đi tuần rồi, nhưng trạm cuối là...chợ Cai Châu. Chàng lặng lẽ vô ngồi ở quán ăn xé tiệm thuốc. Nhìn qua bên kia đường, chàng lại thất vọng lần nữa khi nhìn thấy... ông già Ba Tri hôm trước đang ngồi chễm chệ phía sau quầy! Sinh đành kêu tô hủ tiếu rồi nhả nha ngồi ăn. Sau tô hủ tiếu là ly trà đá chanh đường...Sắp cạn ly trà đá, đang lo không biết kêu thêm món gì, thì cặp mắt Sinh bỗng sáng lên khi thấy người trong mộng của mình từ phía sau bức màn trúc bước ra. Ông già, chắc là ba cô gái, đi ra nhà sau. Sinh kêu phổ ký tính tiền. Ngập ngừng giây lát rồi dứt khoát đứng lên bước qua tiệm thuốc. Cô gái đang cúi xuống cuốn sổ mở trước mặt, thấy có người bước vô ngược nhìn lên. Ánh mắt thoáng vẻ ngạc nhiên khi nhận ra người mua chai dầu hôm trước, nhưng cô chỉ mỉm cười, chờ đợi. Trước cặp mắt nai trong vắt đang nhìn mình, Sinh đâm lúng túng ngang xương. Bao nhiêu lời lẽ sắp đặt cả tuần nay, bỗng biến đâu mất hết! Chàng chỉ còn nước chong mắt nhìn người đẹp mà nói không nên lời! Trước tình huống này, cô chủ tiệm thấy...tội tội nên nở một nụ cười tươi như đóa hoa còn ngậm sương đêm:

- Dạ...anh cần mua thuốc gì ?

Sinh như sực tỉnh:

- À.... Số là...À, hôm tuần trước má tôi có đi ngang qua đây...Cô có nhớ hôn?

- Dạ, bác gái hôm đó hơi chóng mặt...

Sinh như người vừa được uống nước cam lồ:

-Phải rồi. Vì vậy tôi có vô đây mua một chai dầu cho bà. Nhưng mấy bữa nay, tự nhiên má tôi trở chứng...ho. Tôi muốn mua thuốc ho. Phải, thuốc ho đó cô. Cô có thứ nào thiệt tốt...

- Không biết bác có bị nóng sốt gì không anh? Rồi bác ho khan hay ho có đờm?

Sinh toát mồ hôi hột! Nhưng trót phóng lao thì phải theo luôn:

- À, má tôi ho hơi có đờm, nhưng không nóng sốt.

Cô gái quay ra phía sau, mở tủ kiếng lấy một chai tròn, có nước màu đỏ trong trong:

- Đây là chai xi rô trị bệnh ho. Anh đem về cho bác uống chừng vài ngày là hết ho liền.

- Vậy hả cô? Nếu má tôi không hết ho tôi sẽ trở lại bắt đền cô đó.

Câu này tuy có mùi đe dọa, nhưng được nói bằng một giọng êm nhẹ, trầm ấm, kèm theo một ánh mắt chan chứa tình si, khiến cho người nghe không những không sợ hãi mà trong lòng còn cảm thấy được vuốt ve mơn trớn! Lúc trả tiền, rồi cầm chai thuốc ho, vô tình tay Sinh chạm nhẹ vào bàn tay búp măng trắng nõn của người đẹp. Còn đang ngất ngây thì chàng chợt giật mình. Một cô gái nhỏ độ mười hai, mười ba tuổi khoác cái màn trúc ló đầu ra kêu:

- Chị Phi Loan, má biểu chị vô ăn cơm. Ba uống nước rồi ra liền.

À, té ra nàng tên Phi Loan. Cái tên rất xứng với người. Phi Loan nhìn Sinh mỉm cười như muốn xin lỗi. Hiểu ý người đẹp, hơn nữa nghe ông già Ba Tri sắp ra thì không có gì là hấp dẫn, nên Sinh đành chào Phi Loan ra về.

Chai thuốc ho được đặt bên cạnh chai dầu Nhị thiên đường trên bàn viết của Sinh. Hàng ngày chàng nhìn hai món này để mà dẹt mộng. Thấy vật như thấy người. Ôi, ánh mắt, nụ cười như tháp thoáng đâu đây! Bây giờ thì Sinh hiểu tại sao hồi xưa hồi xưa Ngô Phù Sai mất nước vì Tây Thi, Trụ Vương chết vì Đắc Kỷ...Phi Loan trong mắt chàng cũng đẹp nghiêng nước nghiêng thành như họ vậy! Nghĩ tới đây Sinh chợt giật mình. Thiệt hủ vía. Nếu bây giờ mà còn là thời quân chủ, với tấm dung nhan hoa nhường nguyệt thẹn này, Phi Loan tránh sao khỏi bị tiến cung? Chàng làm sao còn được cái diễm phúc được gặp nàng? Mô Phật. Con xin thành tâm ghi ơn chư vị Bồ tát!

Bà mẹ lại thúc giục Sinh trả lời cho người ta. Bên đàn gái thì chịu lắm rồi. Họ còn hứa nếu xuôi chèo mát mái, sau khi cưới, ông bà Hương Sư sẽ tặng hai vợ chồng một căn nhà bên Long Xuyên. Coi như cửa hồi môn của Kim Hoàng. Gia đình Sinh chỉ thuộc loại trung lưu. Trước sau có ba người con. Hai người con lớn đã lập gia đình, chỉ còn chàng ở chung với mẹ. Cha chàng đã qua đời cách đây ba năm. Nhờ có vườn cây ăn trái đem huê lợi, cộng thêm lương tháng của Sinh nên hai mẹ con sống rất dư dả.

Thấy không còn chần chờ được nữa, Sinh đành thú thật với mẹ người

chàng muốn cưới là Phi Loan. Bà già ngơ ngác hỏi:

- Phi Loan là đứa nào, sao từ thuở giờ tao hông thấy mày nói tới?
- Là cái cô trong tiệm thuốc ở chợ Cai Châu đó má.
- À, cái con nhỏ ngộ ngộ đó hả? Thôi con ơi, mình đâu biết gốc tích cổ ra sao. Nhà ông Hương Sur đầu sao cũng là chỗ quen lớn. Con gái người ta vậy mà mày còn chê cái nổi gì?
- Con có dám chê cổ cái gì đâu má. Tại cổ hông hợp nhãn con...

Bà già chất lưỡi:

- Mới gặp có một lần làm sao biết được. Thôi ráng qua bên đó thêm vài lần nữa đi con.

Sinh nhần nhớ:

- Má à, con biết trong bụng con mà. Má đừng ép con tội nghiệp.

Bà già thở dài:

- Rồi tao ăn nói làm sao với người ta đây?
- Thì má cứ nói tụi nó không có duyên nợ là được rồi. Má đừng lo, cô Kim Hoàng xinh xắn, khéo léo vậy thiếu gì chỗ muốn cưới.

Bà già chợt nhớ ra:

- Ồ, còn con Phi Loan gì đó, sao ngộ quá vậy mà chưa ai rước? Có chắc là nó chưa chồng hay không?

Xinh tươi nét mặt:

- Thứ bảy rồi con có qua gặp cổ. Tay cổ chưa đeo nhẫn cưới má à.
- Cái thằng! Vậy mà dám nói láo là đi Mỹ Luông.

Sinh cười mại hơi:

- Thì con phải nói vậy, chớ nói thiệt rui má không cho đi. Má à, tuần này con qua bên đó lần nữa. Con phải điều tra chắc chắn coi cổ còn son hay không. Nếu cổ chưa có ai thì má kiếm cách hỏi cổ cho con ghen má.

Bà mẹ thở dài, hơi tiêng tiếc cái nhà mà ông bà Sur Nhiều hứa cho. Nhưng tấm lòng thương con đã thắng. Bà nói trong tiếng thở dài:

- Ủa được rồi. Nhớ hỏi tới hỏi lui cho rõ ràng, chớ một khi ván đã đóng thuyền thì khó cạy ra lắm ghen con. Mầy mới hăm ba tuổi, cũng chưa gấp gì.

Được mẹ đồng ý, Sinh mừng hớn hở. Sáng thứ bảy, ăn vội vàng chén cháo trắng với cá bông kho tiêu rồi là Sinh vội vã lên đường. Lần này tới chợ Cai Châu còn sớm quá, mới gần mười giờ. Tiệm thuốc bữa nay tuy không có ông già Ba Tri, nhưng khách hàng lại ra vô không ngớt. Chàng lại phải vô quán ăn trước cửa ngôi, đợi lúc vắng khách mới qua. Còn đang nhâm nhi ly cà phê thì thấy Thành, một người bạn lớn tuổi học cùng trường Sur phạm trước đây, đi ngang qua. Thấy Sinh, Thành không dấu được vẻ ngạc nhiên:

-Ủa Sinh. Cậu đi đâu mà lạc tới đây?

Sinh không trả lời mà hỏi lại:

- Còn anh? Tôi tưởng anh dạy ở Sa đéc.

Thành cười:

-Đúng vậy. Nhưng quê bà xã mình ở đây. Thứ bảy, Chúa nhật tụi này hay về thăm ông bà già. Nè, có rảnh ghé lại chơi. Ông bà già vợ mình ở gần đây thôi.

Sinh thối thác:

-Bữa nay hơi bận chút chuyện. Để dịp khác tôi sẽ tới thăm hai bác.

Thành không ép. Hai người bạn chia tay. Nhìn qua tiệm thuốc thấy đã vắng khách, Sinh trả tiền rồi băng qua đường. Phi Loan đang xấp xếp lại thuốc men trong tủ kiếng nên không thấy Sinh đi vào. Chàng cũng làm thinh không lên tiếng. Đến chừng quay lại, nàng hết hồn khi thấy có người đứng lù lù ở đó. Đưa tay chặn ngực, cô nói:

- Anh làm tôi hết hồn! Sao anh không kêu?

Sinh vội lên tiếng:

- Xin lỗi cô Phi Loan. Tôi không có ý làm cô sợ đâu.

Cô gái tròn mắt:

- Ủa, sao anh biết tên tôi? Ồ, mà bác gái uống thuốc có khá không? Bộ...bộ bác còn đau hay sao mà anh trở lại đây?

Sinh làm mặt nghiêm:

- Thuốc của cô hay lắm. Má tôi khỏe nhiều rồi. Nhưng bây giờ tới phiên tôi đau. Mà hình như tôi đau nhiều lắm cô Phi Loan à!

Phi Loan hỏi dồn:

- Anh đau chỗ nào đâu? Tôi thấy anh khỏe lắm mà.

Sinh liền trình diễn một bộ mặt nghiêm và ...buồn, một bàn tay đặt trên ngực, chỗ trái tim:

- Tôi đau chỗ này nè. Cô biết không, cách đây ba tuần, tim tôi đã bị trúng một mũi tên, khi chiếc xe đồ đã vô tình đậu trước tiệm của cô...

Nghe tới đây thì Phi Loan đã hiểu, hai gò má hồng lên. Cô lúng túng, cặp mắt chớp lia:

-Anh...anh đừng nói giỡn...

Sinh hơi chồm tới trước, cặp mắt chứa cả một trời tình, nhìn sâu vào mắt Phi Loan:

- Tôi nói thiệt đó. Từ hôm gặp cô, trong lòng tôi lúc nào cũng chỉ nghĩ tới cô. Dù không biết cô đã có...gì chưa, nhưng tôi không cách gì xua đuổi hình ảnh của cô ra khỏi tâm trí. Cô Phi Loan, thú thật là tôi ở xa, không tiện qua đây thường. Tôi lại không muốn hỏi thăm về cô với những người xa lạ. Vậy xin cô thứ lỗi, tôi muốn biết là cô đã...cô đã...

-Đã có “gì” chưa phải hôn? Phi Loan tinh nghịch hỏi. Thưa anh tôi...chưa có gì!

Câu trả lời đầy hóm hỉnh và cái nụ cười chúm chím dễ thương quá khiến Sinh ngây người ra hết mấy giây. Sau đó như sức tỉnh chàng chụp hai bàn tay của Phi Loan đang đặt trên quây siết chặt, miệng lắp bắp:

- Tôi...tôi mừng quá. Tôi sung sướng quá. Tôi chỉ lo là...

Phi Loan bất ngờ, muốn rút tay lại cũng không được vì bị Sinh nắm chặt. Cô liếc mắt vô phía trong, nói nho nhỏ:

- Anh buông tay tôi ra. Bữa nay ba má tôi đi Sadéc bổ thuốc, nhưng còn con Phi Phụng ở nhà sau. Rủi nó thấy rồi mét với ba tôi, anh sẽ gặp rắc rối đó.

Sinh nghĩ bây giờ Trời gầm chưa chắc chàng đã sợ, sá gì cái ông già Ba Tri kia. Hơn nữa con gái ông tới tuổi cập kê rồi thì có người ...thả dê là chuyện dĩ nhiên. Tuy vậy Sinh cũng buông tay Phi Loan ra. Không phải chàng sợ cái con Phi Phụng tép riu, mà sợ ông đi qua bà đi lại ngoài đường ngó thấy sẽ hại tới thanh danh của Phi Loan.

Lúc đó có người bước vô tiệm hỏi mua thuốc. Sinh bước lui, tới ngồi trên cái ghế đầu bên phía vách đối diện với quây hàng. Chàng càng ngắm kỹ chừng nào lại càng thấy Phi Loan đáng yêu hơn chừng nầy. Từng cử chỉ, từng lời nói sao mà khả ái, duyên dáng cách gì. Những người con gái đẹp mà Sinh gặp trước đây, so với Phi Loan chẳng khác nào mặt trăng sánh với mặt trời.

Bữa đó Sinh ở lại nói chuyện với Phi Loan thiệt lâu. Chàng kể hết gia cảnh của mình cho cô biết. Nói luôn chuyện hôm trước đi qua đây để coi mắt cô Kim Hoàng. Nhưng ông Trời đã dun rủi cho chàng gặp Phi Loan trước và bây giờ thì trái tim của chàng không còn chỗ cho Kim Hoàng nữa!

Nầy giờ cúi mặt nghe Sinh kể lễ, tới đây Phi Loan ngược lên, nghiêm trang hỏi:

- Anh chưa biết chút xiu gì về tôi mà dám thương đại như vậy sao?

Sinh nghe hỏi thì hơi sững người, nhưng rồi cười thú nhận:

-Ừ kỳ thiệt. Không biết tại sao vừa thấy cô là mê mẩn tâm thần liền!

Phi Loan bắt bẻ:

- Mê không giống với thương đâu. Mê thì một thời gian ngắn nào đó sẽ tỉnh. Còn thương thì lâu bền, có khi cả đời...

Sinh ngắt lời:

- Đúng ra là a...a...anh thấy khó mà phân tích đích xác hai thứ tình cảm này. Nói thì có vẻ đường đột quá, nhưng thú thật là dù mới gặp Loan đây, nhưng cái tình của anh dành cho Loan thiệt là sâu đậm. Anh muốn biết Loan có chút...gì với anh không?

Nhìn tướng tá lịch sự, cách tỏ tình lại không giống bất cứ người nào tán cô từ trước tới nay nên trong lòng Phi Loan cũng thấy vui và cảm động. Tuy vậy cô cũng rất e dè, trả lời hàng hai:

-Thiệt tình Loan cũng không biết nói sao. Chuyện này...chuyện này cần phải có thời gian đó anh.

- Hy vọng là không lâu quá. Thôi bây giờ anh về. Tuần sau sẽ gặp lại em.

Đúng như câu “bước đi không nở rời”, Sinh phải từ giã hai ba lần mới bước nổi ra khỏi tiệm thuốc! Phi Loan nhìn theo mà trong dạ bùi ngùi...Cô không biết lần này với một người ở phương xa có thay đổi gì chẳng? Không lẽ...Nàng lắc đầu, thở ra như muốn xua đuổi những ý tưởng không được vui trong lòng.

Tuần sau cũng mới gần mười giờ là Sinh đã có mặt ở chợ Cai Châu. Nhưng lần này xui xẻo là ông già Ba Tri ngồi đó tới trưa, xong một bà sồn sồn tướng tá phúc hậu, rất đẹp, chắc là mẹ của Phi Loan ra thế. Phần cô thì không thấy bóng chim tăm cá đâu hết. Sinh ngồi đó chịu trận tới một giờ trưa. Không lẽ trụ mãi ở cái tiệm ăn này, chàng bèn hỏi thăm nhà ông bà già vợ của Thành, hy vọng sẽ gặp vợ chồng bạn ở đó. Nhà họ chỉ cách chợ độ vài trăm thước. Căn nhà ngói vách bô kho với vườn cây ăn trái sau hè. Vợ chồng Thành gặp Sinh thì mừng rỡ lắm. Thành đi học trễ nên tuy cùng lớp mà lớn hơn Sinh tới năm tuổi. Vợ Thành hỏi Sinh tới chợ Cai Châu để làm gì? Sinh không dám dấu, đem chuyện làm quen với Phi Loan kể hết cho bạn nghe. Vừa nghe Sinh nói tên Phi Loan là vợ chồng Thành giựt mình, đưa mắt nhìn nhau nhưng không ai có ý kiến gì. Khi Sinh dứt lời thì Vợ Thành mới lên tiếng:

- Ở đây là một cái xã nên mọi người đều biết nhau. Phi Loan là bạn học với em gái tôi. Nhưng con Cúc Hoa lập gia đình đã ba năm nay rồi. Chú có biết là tui nó đã hăm một tuổi rồi không?

Sinh kêu lên:

- Thiệt hả chị? Vậy tôi cứ tưởng cô chỉ chừng mười bảy mười tám!

Vợ Thành cười ngất:

- Ủ, tại cô đẹp quá nên ai cũng tưởng vậy. Chú không phải là người đầu tiên o cô đâu ghen. Tui là đàn bà mà còn mê hướng chi...!

Sinh chột thắc mắc:

- Có phải tại cô khó tánh quá nên tới bây giờ vẫn chưa lập gia đình không hả chị Thành?

Vợ Thành đánh trống lảng:

- Ai mà biết! Ủ, mấy người đẹp quá chắc kén dữ lắm. Chú muốn cưới vợ đẹp như vậy mà không sợ sao? Ông bà mình có câu vợ đẹp là vợ của người ta!

Sinh trầm ngâm giây lát rồi trả lời, giọng quả quyết:

-Tôi không biết sau này sẽ ra sao. Nhưng hiện tại tôi cảm thấy nếu không cưới được Phi Loan thì đời tôi không còn gì là vui thú nữa! Chị Thành, chị làm ơn kiếm cách giúp tôi gặp cô để nói chuyện riêng được không? Bữa nay tôi ngồi ở tiệm nước suốt ba tiếng đồng hồ mà không thấy Phi Loan đâu hết. Chị nghĩ, tôi từ Long Xuyên qua đây...

-Được rồi, được rồi. Chú ngồi đây nói chuyện với anh Thành đi. Tôi lại tiệm thuốc chút xíu về liền.

Chừng nửa giờ sau vợ Thành trở về. Thấy vẻ bồn chồn của Sinh chị cười tươi, trấn an:

- Xong rồi. Phi Loan bữa nay phải đi thăm bà ngoại bị bệnh ở Lấp Vò. Chắc bất thành linh nên tuần trước cô không nói với chú. Tôi phải nói láo với chú thím Năm là Chúa Nhựt tuần tới vợ chồng con Cúc Hoa về chơi.

Nhà này sẽ tổ chức một bữa đồ bánh xèo. Con Cúc Hoa nhờ tôi mời Phi Loan giúp. Ông bà hồng nghi ngờ gì hết đã nhận lời rồi. Vậy tuần tới chú qua khoảng mười một giờ là sẽ gặp người đẹp.

Sinh mừng đến thiếu điều muốn nhảy dựng lên. Vợ chồng Thành thấy vậy đưa mắt nhìn nhau có phần ái ngại!

Sinh về tới nhà đem chuyện bên Cai Châu kể cho mẹ nghe, rồi nhờ bà chuẩn bị quà cáp để Chúa Nhựt đem qua biếu gia đình nhà vợ của bạn.

Sinh nôn quá, mới mười giờ sáng là đã có mặt ở Cai Châu. Bị vợ chồng bạn chọc quê Sinh chỉ cười. Vợ Thành đã nhắn vợ chồng Cúc Hoa ở Chợ Mới về chơi luôn. Hai chị em đang chuẩn bị pha bột, lật rau, xắt thịt. Vừa làm vừa cười nói râm ra dưới bếp. Sinh thấy Cúc Hoa cũng đẹp nhưng còn thua Phi Loan xa lắm. Máy người đàn ông ngồi uống trà ở phòng khách. Thấy Sinh cứ nhìn đồng hồ hoài, Thành vỗ vai bạn, cười khà khà:

-Làm gì nóng dữ vậy! Trước sau gì cổ cũng tới mà.

Bị nói trúng tim đen, Sinh cười bẽn lẽn. Bóng người con gái mặc áo bà ba cổ trái tim bằng lụa màu ngà, thêu rải rác những chùm mimosa màu vàng tươi, đầu đội nón lá vừa xuất hiện ngoài cổng là Sinh đã mau mắn chạy ra đón. Phi Loan bất ngờ đứng sững lại:

- Anh Sinh! Anh ở đây?...

Sinh cười:

- Ngạc nhiên lắm hả? Anh Thành là bạn học của anh. Anh cũng được mời tới ăn bánh xèo đó. Máy bà đang sửa soạn sau bếp.

Phi Loan mỉm cười lột nón xuống. Nắng buổi trưa làm hồng đôi má. Sinh nhìn ngây ngất. Ước gì được đặt lên đó vài nụ hôn... Như đọc được ý nghĩ “tội lỗi” này qua cặp mắt đắm đuối của Sinh, Phi Loan mắc cỡ chào mọi người rồi đi một nước xuống bếp. ..Tiếng cười nói tíu tít dưới bếp đưa lên. Thành nói:

- Máy cậu có thấy câu “ba người đàn bà họp thành một cái chợ” trúng ý bon không? Hồi nãy hai bà đâu có rộn rịp như bây giờ.

- Khi họ im lặng mới nguy hiểm đó anh. Mình không biết họ đang “âm mưu” cái gì? Chồng Cúc Hoa xen vô.

- Đúng quá đúng. Nè Sinh, cậu cần phải học kinh nghiệm với thằng anh em cột chèo của tôi đây. Mới ba năm mà coi mòì tiến bộ dữ à ghen.

Gần mười hai giờ thì Cúc Hoa lên mời phe đàn ông xuống nhà dưới ăn bánh xèo. Ông bà già vợ Thành đi thăm bà con bên Cao Lãnh nên đám trẻ mặc sức nói chuyện. Cả đám xúm vô ghẹo Phi Loan với Sinh. Chàng nhìn người đẹp cũng đủ no, còn Phi Loan thì quen quá nên rất tự nhiên. Bữa ăn thật hào hứng vui vẻ. Ăn tráng miệng xong, Phi Loan định phụ dọn dẹp nhưng Cúc Hoa không cho. Thành nháy mắt ra hiệu với Sinh. Chàng tới bên Phi Loan nói nhỏ nhỏ:

- Tụi mình ra sau vườn nói chuyện được không?

Nàng gật đầu và cả hai cùng bước ra vườn, tới ngồi trên chiếc băng gỗ dưới gốc cây khế ngọt có những chùm bông màu tím nhạt. Buổi trưa nhà quê êm ả. Thỉnh thoảng rơi rớt vài tiếng chim đậu mình trong tàn cây. Cả hai yên lặng không biết nói gì. Phi Loan ngửa bàn tay hứng những giọt nắng lốm đốm chiếu qua khe lá. Bàn tay với những ngón thon dài. Sinh nhẹ nhàng cầm bàn tay đó áp vào ngực:

-Em biết không, những ngày không được gặp em, anh chỉ sợ là mình đang nằm trong giấc chiêm bao, tỉnh dậy là biến đi hết. Em cũng không có thật. Bây giờ ngồi đây, được cầm tay em như vậy anh sung sướng lắm. Phi Loan, anh muốn có em bên cạnh anh luôn luôn, mãi mãi. Không xa rời.

Cảm nhận được mối chân tình của Sinh, Phi Loan xúc động bồi hồi. Nhìn thẳng vào mắt chàng, cô nói:

- Em biết là anh thương em thiệt tình. Nhưng trước khi tính chuyện lâu dài, em xin kể cho anh nghe một câu chuyện. Rồi anh sẽ hiểu tại sao một người con gái có thể nói là xinh đẹp như em, tới tuổi này vẫn chưa lập gia đình. Nghe xong rồi tùy anh quyết định. Em sẽ không trách móc gì anh nếu tình...bạn của chúng ta chấm dứt sau đó.

- Anh xin hứa là dù có chuyện tày trời gì anh vẫn một mực thương em. Sinh vội vàng trấn an.

Phi Loan lắc đầu tỏ vẻ không tin, đưa mắt nhìn ra cánh đồng xa xa phía sau khu vườn. Vài cánh cò trắng đang uể oải vẫy cánh. Cô bắt đầu:

...Học hết tiểu học ở Cai Châu, ba má Loan gởi con xuống ở đậu nhà người

dì ruột dưới Sa Đéc để học tiếp Trung học. Năm mười sáu tuổi nàng đã nổi tiếng là hoa khôi của trường. Bao nhiêu chàng trai đeo đuổi khổ sở, vẫn chưa ai lọt vào vòng chung kết. Dì của Phi Loan có một người con trai lớn hơn cô bốn tuổi. Cường được cha mẹ cưng chiều quá sức nên không lo học hành, tối ngày đàn đúm đá gà, đánh bài, chơi bời...thôi không thiếu thứ gì hết. Trong đám bạn ăn chơi đàn đúm của anh họ Phi Loan có một tên Tàu lai, Lường tình thông võ nghệ nên được coi như là đầu so, u mê nàng như điều đồ. Dĩ nhiên là tấm tình này chỉ được cô đáp lại bằng những tia nhìn khinh bỉ, những câu trả lời đầy miệt thị. Không ngờ tên này quyết tâm chiếm cho được người ngọc. Lường xúi giục Cường cấp độ những trận gà ăn thua lớn. Dĩ nhiên là chỉ có thua dài dài. Chơi bài thì toa rập với đám đàn em giờ ngón gian lận. Thiếu tiền đã có hấn sẵn sàng ứng ra. Cho tới lúc số nợ lớn quá Cường không sao trả nổi. Lường trở mặt hăm dọa nếu không tra, u hấn sẽ xẻo hai cái lỗ tai về làm kỷ niệm! Van xin, năn nỉ...điều kiện cuối cùng hấn đưa ra: sẵn sàng xóa hết nợ cũ nếu hấn được...gần gũi với Phi Loan. Mới đầu Cường không chịu, bị tên ác ôn cho đàn em đánh một trận tơi bời để dần mặt. Lường gia hạn thêm một tuần lễ. Nếu vẫn không được toại nguyện ra thì a lê hập, hấn sẽ xin hai cái lỗ tai của Cường đem về...ngâm giấm!

Suy nghĩ nát óc, cuối cùng thằng anh khốn nạn nghĩ ra kế rủ Phi Loan đi Lấp Vò thăm bà ngoại. Hấn nghe nói bà không được khỏe. Phi Loan được ngoại cưng thương như trứng mỏng, nên khi nghe đi thăm bà là hưởng ứng liền, không nghi ngờ gì hết. Cường chở Phi Loan bằng xe mobilette. Nhưng thay vì đi thẳng đường tỉnh lộ xuống Lấp Vò, mới qua khỏi Đám lác, cách thị xã độ hai cây số là hấn quẹo trái vô đường làng. Phi Loan lấy làm lạ hỏi đi đâu thì được trả lời là ghé vô đây mua thêm chục hột gà đem xuống cho bà ngoại. Vô sâu độ trăm thước, Cường ngừng xe trước một căn nhà gạch khá khang trang. Những căn gần đó toàn là nhà lá. Hấn dựng xe trước cửa rồi nói Phi Loan vô theo. Đừng ngại đây là nhà người quen. Cả hai mở cửa đi vô phòng khách. Hấn biểu cô đứng chờ, hấn ra sau kiểm chủ nhà.

Một lát có tiếng chân từ nhà sau đi lên, nhưng người đàn ông hiện ra trước mắt cô là tên Lường. Tên này ở trần tròng trọc, phía dưới chỉ quấn cái khăn tắm. Phi Loan không hiểu ắt giáp gì chỉ cau mặt khó chịu ngó tên này. Hấn cười nham nhở nói:

-Mời người đẹp ở lại đây chơi. Bảo đảm là vui lắm. Thằng Cường đi về rồi.

Phi Loan thất sắc, quay người định chạy ra đường. Nhưng nhanh như chớp Lường đã phóng tới đóng chặt hai cánh cửa. Hấn nhìn Phi Loan với cặp

mắt si mê. Cô sợ lắm nhưng làm gan nói:

-Anh không để tôi đi tôi la lên bây giờ.

Lường cười hềnh hếch:

-Đừng nóng em cưng. Dù em có la bẽ cổ cũng không ai dám bén mảng tới đâu. Anh chờ ngày này lâu lắm rồi.

Vừa nói hắn vừa tiến lại gần Phi Loan. Cô lùi tới đâu thì hắn tiến tới đó. Như mèo vờn chuột. Cuối cùng Lường nhào tới ôm Phi Loan chặt cứng. Cô lấy hết sức vùng vẫy, nhưng chống sao lại với một kẻ giỏi võ đang lên cơn như tên Lường. Hắn vừa lên giọng dỗ dành vừa ẵm cô vô phòng ngủ, đặt lên chiếc giường nệm êm ái. Phi Loan giãy giụa cào cào lung tung. Lường một tay nắm chặt hai cổ tay Phi Loan, tay kia lột quần áo nàng liệng ra xa. Phi Loan vừa khóc vừa năn nỉ xin hắn buông tha. Nào ngờ hắn lại nhìn nàng một cách si dại:

-Khóc nữa đi. Em càng khóc càng đẹp.

Tới khi cả một tòa trong ngọc trắng ngà hiện lồ lộ ra rồi thì Lường không còn tự chủ được nữa. Hắn trườn lên mình cô gái. Phi Loan đau quá hét lên...

Phản Cường, sau khi dẫn cô em tới giao cho thằng trời đánh rồi thì lẳng lẳng lòn ra cửa sau, bọc qua hông nhà, ra trước cửa lấy xe đồng mát. Nhưng khi ra tới đường cái hắn tự nhiên đâm ra hồi hận. Đây rồi trước sau gì gia đình cũng biết. Ông dượng rể sẽ phản ứng ra sao? Chắc chắn là không tha cho hắn đâu. Không chừng ông còn dám chém hắn thành trăm mảnh. Trời ơi, sao hắn ngu dốt vậy? Chẳng thà mất lỗ tai còn hơn mất cái mạng! Càng nghĩ Cường càng toát mồ hôi, vội quay đầu xe trở lại chỗ cũ. Trước khi theo cửa sau vào nhà, Cường cẩn thận xách theo một khúc củi cỡ bắp tay để phòng thân. Tới trước cửa phòng ngủ, nghe tiếng hét thất thanh của Phi Loan thì hắn vội mở cửa xông vô. Cường giờ khúc củi lên thủ thế rồi la lớn:

- Thả em tao ra ngay.

Lường đang đê mê trên chín từng mây, nghe tiếng la giựt mình quay lại. Khi thấy Cường, hắn khoát tay:

- Mày điên hả? Đi ra ngoài. Còn phá đám tao đánh bẻ mặt đó ghen

Nghe dọa đánh, hơn nữa thấy cô em nằm trần truồng, nước mắt nước mũi tèm lem, mặt mày đầy vẻ đau đớn, Cường điên lên quên hết sợ, xông tới đập tới tấp lên đầu tên Lường. Hắn bị đánh bất ngờ không phản ứng kịp, ngã vật qua một bên bất tỉnh nhân sự, đầu chảy máu bê bết. Phi Loan nghĩ là Lường đã chết nên run cầm cập, nhảy xuống giường, vợ vội quần áo mặc vô người. Cường hối em chạy cho lẹ. Phi Loan sợ cuống cuống không còn nhớ chính thằng anh quý quái này đã đem cô tới đây, nên lẹ làng lên ngồi phía sau xe mobilette.

Hai anh em phóng một mạch về nhà. Dì dưỡng Phi Loan đang ngồi nói chuyện, thấy cô cháu gái chạy vô đầu tóc rũ rượi, mặt mày tái lét thì hoảng hốt hỏi có chuyện gì. Phi Loan không nói không rằng, chạy vô buồng nhào lên giường khóc òa lên. Bà dì càng hoảng vía chạy vô theo. Mặc cho dì hỏi, Phi Loan chỉ biết khóc mũi mần. Khóc một hồi đã đời cô mới ngồi dậy, bằng giọng tức tưởi kể hết chuyện bị Lường làm nhục cho dì nghe. Nghe tới đâu bà dì lạnh mình tới đó! Đầu óc rối loạn như mớ bòng bong, bà chỉ còn biết ôm cháu vô lòng, vừa vuốt tóc vừa nhỏ nhẹ an ủi.

Bên ngoài, Cường ngồi ủ rũ trên ghế, ông già tíu hỏi gì cũng lắc đầu không nói. Đợi cho Phi Loan hết khóc, bà dì biểu cháu nằm nghỉ, bà sẽ ra hỏi tội cái thằng con khốn kiếp. Thấy mẹ mặt hầm hầm từ trong buồng bước ra là Cường biết giông tố đang kéo tới. Quả thật, bà bước tới nắm đầu thằng con vả bốp bốp mấy cái.

- Thằng quý sứ kia. Mày còn có lương tâm con người hay không? Mày nữ lòng nào hại đời con em mày như vậy chứ? Trời ơi là trời! Mày có biết là dưỡng Tư mày sẽ bầm mày như bầm bầu hay không? Bây giờ tui ăn nói làm sao với em của tui đây hả ông?

Ông chồng ngơ ngác, nhưng tới khi biết hết mọi chuyện, ông ta cũng gằm lên, thuận tay quơ cây ba ton để gần đó quát loạn đả lên người thằng con. Cường biết tội không dám phản ứng, chỉ giơ tay đỡ đòn. Tuy giận thằng con trần hông, nhưng sợ ông chồng quá tay đánh chết nó, bà vợ lật đật kéo tay ông lại. Cường đứng đó, cúi gằm mặt không dám nhìn ai hết. Hai ông bà ngồi phịch xuống ghế thờ hồng hộc. Nhưng hùm dữ còn không nỡ ăn thịt con, huống chi hai người trước sau chỉ có một thằng con này. Có hồi hận đã nuông chiều nó quá cũng đã trễ! Bây giờ phải tính sao đây? Hai người bàn cãi một hồi chỉ thấy ba mươi sáu kế, chỉ có “chầu” là thượng sách! Họ biểu thằng con đem vài bộ quần áo, bà mẹ nhét cho một số tiền kha khá, cấp tốc rời Xa Đét liền. Lên tới Saigon rồi là mua vé xe đò đi tuốt ra miền Trung trốn tránh tại nhà một người bà con.

Cường nhứt nhứt làm theo lời cha mẹ. Sau đó bà dì năn nỉ Phi Loan đừng nói là họ đã bày mưu cho con đi trốn. Thấy bà khóc quá cô cũng mềm lòng. Bà dì cấp tốc viết vài chữ sai con nhỏ ở cầm lên Cai Châu mời ba má Phi Loan xuống Sa đéc gấp. Hai người vội đi liền. Vừa thấy hai em bước vô cửa là bà chị khóc òa lên một cách thảm thiết, luôn miệng cầu xin hai người em tha thứ. Ông chồng thì ngồi cúi đầu không mở miệng. Hai người ngơ ngác không hiểu gì hết, nhưng trong lòng lo lắng vô cùng trước thái độ này. Cuối cùng thì họ cũng đem toàn bộ câu chuyện thuật lại cho hai em nghe rồi kết luận:

- Thằng Cường sợ tội đã trốn mất tiêu rồi. Từ đây coi như họ đã mất luôn đứa con trai duy nhứt!

Ba của Phi Loan nghe xong giận đến nổi mặt đỏ phừng phừng, tóc tai dựng đứng. Má cô thì chỉ biết ôm mặt khóc như bà chị. Ba cô đòi đi thưa, nhưng bà chị vợ sợ quá chấp tay lạy ông như tể sao. Bà nói nếu thưa ra thì chánh quyền sẽ cho truy nã thằng Cường về tội giết người. Nó sẽ ở tù một gông. Hơn nữa chuyện Phi Loan bị hiếp dâm sẽ đồn ra tùm lum, còn ai dám cưới? Ba cô la hét một hồi cũng từ từ nguôi... Làm um sùm lên chỉ tổ nhục nhã! Hai ông bà đành tức tối dẫn đứa con gái bất hạnh về Cai Châu, từ luôn vợ chồng bà chị không biết dạy con!

Nhưng thằng Lường chưa tới số về châu Diêm Vương, nên sau đó có thằng đàn em tới kiếm. Nó vô nhà thấy thằng này nằm bất tỉnh, máu me tùm lum thì hoảng kinh kêu người tới phụ chở đi nhà thương cấp cứu. Bác Sĩ phải vô máu mới cứu sống hần được, nhưng một nửa người bị liệt. Hần sợ bị tội hiếp dâm gái nhà lành nên cũng không khai là bị Cường đánh mà nói bị té. Nhưng con nhỏ ở nhà bà dì của Phi Loan thì không được kín miệng như vậy. Rồi thì một đồn mười, mười đồn trăm...câu chuyện Phi Loan bị hiếp dâm cũng bị người ta bàn tán lung tung.

Phi Loan nghỉ học về Cai Châu phụ buôn bán. Những người từng theo đuổi cô trước đây ở Sađéc cũng như ở vùng này, khi biết chuyện cũng từ từ rút lui. Đã có người ở Sàgòn về đây chơi, gặp cô cũng thương lắm, nhưng sau khi nghe xong câu chuyện bất hạnh này thì cũng đổi ý luôn! Từ đó cô không còn tin tưởng ở một chàng trai nào nữa.

-Chim bị ná sợ cây cong mà! Phi Loan chưa chát kết luận. Đó, bây giờ anh biết tất cả sự thật về Loan rồi, anh thấy Loan đáng ghê tởm không? Anh dám cưới một cô gái đã bị nhor bản về làm vợ không?

Động mỗi thương tâm, hai hàng nước mắt chảy đầm đìa trên má của người

con gái bất hạnh. Sinh nãy giờ nắm chặt bàn tay của Phi Loan, thấy cô khóc thì chịu không nổi, ôm cô vào lòng vỗ về:

- Em làm rồi. Kẻ dơ bẩn là thằng Lường và thằng anh họ khốn nạn của em. Trong câu chuyện này, em chỉ là một nạn nhân đáng thương. Đối với anh, em hoàn toàn trong sạch. Trình tiết rất quan trọng nhưng cũng phải tùy hoàn cảnh. Em biết không, trên đời này thiếu gì người có quan niệm lấy đi về làm vợ hơn lấy vợ về làm đi! Trường hợp của em chỉ là một tai nạn mà thôi. Em hoàn toàn không có lỗi gì hết. Anh không thay đổi ý định đâu. Tội mình làm đám cưới càng sớm càng tốt. Anh không muốn người ta dị nghị nọ kia với má anh. Nhưng em đừng lo, má anh là một người rất hiểu biết. Hơn nữa bà thương anh vô cùng. Hạnh phúc của anh là hạnh phúc của bà.

Vừa nói Sinh vừa nâng đầu Phi Loan, hôn lên đôi má còn ngấn nước mắt:

-Em cười lên coi nà. Em khóc cũng đẹp lắm, nhưng thú thật anh rất sợ nước mắt đàn bà, nhứt là đàn bà đẹp!

Phi Loan bật cười trước những lời này. Khuôn mặt nàng rạng rỡ, ngời lên niềm hạnh phúc. Cô chỉ nói giản dị:

- Em cảm ơn anh. Anh đúng là chiếc phao hạnh phúc của em.

Sinh đứng lên, kéo người yêu đứng lên theo:

- Mình đi vô nhà báo tin mừng cho các bạn đi em. Chắc họ mừng cho tụi mình lắm.

Dĩ nhiên là vợ chồng Thành và vợ chồng Cúc Hoa đều chúc mừng cho họ. Cúc Hoa nói:

- Anh Sinh biết hôn, cả đám bạn của tụi em đều đã lập gia đình. Phi Loan là đứa đẹp nhứt lại gặp chuyện không may. Em rất ái ngại cho nó. Nhưng bây giờ thì yên tâm rồi. Em mong là anh sẽ đem hạnh phúc tới cho con bạn em.

- Cúc Hoa yên tâm. Tôi thấy là mình mới là người may mắn gặp được bạn của cô. Chị Thành ơi, ở đây tôi không quen ai, chắc phải nhờ đến hai bác đứng ra nói chuyện với ba má của Phi Loan. Nếu được thứ bảy tuần sau tôi sẽ đưa má tôi qua gặp hai bác.

-Chuyện nhỏ. Thành ngắt lời. Thứ bảy cậu cứ đưa bác gái qua đây. Tôi sẽ

thưa chuyện với ông bà già vợ tôi trước. Ông bả chơi rất thân với ba má cô Phi Loan đây. Cô vợ này coi như cậu nắm trong tay rồi.

Sinh cười sung sướng trong khi Phi Loan mắc cỡ đỏ hồng đôi má.

...Hai tuần sau một cái đám hỏi diễn ra trong vòng thân mật. Chỉ có gia đình Phi Loan, mẹ con Sinh và gia đình bên vợ của Thành. Trước vẻ đẹp tuyệt mỹ và cách nói năng hiền dịu của con dâu tương lai, mẹ Sinh rất đẹp ý. Có những lời gièm pha tới tai bà, nhưng bà khoát tay:

- Ôi, miễn tụi nó thương nhau là được rồi!

Họ đã coi ngày. Chỉ còn ba tháng nữa, tức là hăm lăm tháng chạp thì Sinh cưới vợ ăn Tết!

Nghe xong câu chuyện, cô hai Nguyệt chép miệng:

- Không ngờ trên đời còn có người đàn ông tốt như vậy. Cháu có gặp con Phi Loan vài lần ở Sađéc. Con nhỏ đẹp thiệt. Thôi cũng mừng cho nó.

Út Tân vừa nhìn Liên Nhụy vừa nói:

- Tết này cháu ráng về Sađéc sớm. Nếu kịp cháu sẽ xuống Cai Châu để nhìn tận mắt người hùng trong ngày cưới. Nghe thím Năm kể, cháu thiệt phục ảnh sát đất. Người ta nói gái Nha Môn đẹp, nhưng cháu thấy mấy cô ở Cai Châu cũng đâu có thua. Phải hôn chị Hai?

- Cái thằng quý này. Bộ mày tính chuyện mờ ám gì đây phải hôn? Cô Hai Nguyệt mắng yêu em. Bộ thấy người ta cưới vợ ăn Tết mày cũng nôn nữa hả? Thím Năm, thím thấy thằng Út nhà cháu có được hôn?

Thím năm Lành nghe hỏi ngớ ra, Út Tân cười vui, Liên Nhụy bung chén cơm lên và để che gương mặt hồng lên như đóa phù dung...

TIÊU- THU

14-12- 2003